

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 2. Quis ordo in charitate servandus sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

pravos conatus prosperari videamus : quod optimè explicat S. Greg. Lib. 22. moral. c. 11. his verbis: *Evenire plerumq̄ solet, ut non amissa charitate, & inimici nos ruina latificet, & rursus ejus gloria sine invidia culpa contrifet; cum & ruente eo quosdam bonè erigi credimus, & eo proficiente quosdam iniustè opprimi formidamus.*

§. II.

Quis ordo in charitate servandus sit.

CERTVM est ordinem aliquem in dilectione charitatis esse servandum, ut docet & probat S. Th. q. 26. a. 1. 2. & 3. Hic autem ordo (ut idem explicat) exigit à nobis, ut Deum amore appetiatiivo plusquàm: res alias quascunque, absq̄; ulla prius comparatione, aut exceptione, diligamus; tum ut post Deum nos ipsos, exinde proximos noitros, ac ultimo loco corpus nostrum eadem charitatis dilectione complectamur.

Cùm autem diligere, nihil aliud sit, quàm bonum velle, sintq̄; tria præcipua bonorum genera, quæ nobis ipsis vel proximis velle possumus; spiritualia scilicet, ut gratiã; virtutes, gloriam, &c. corporalia, ut vitam, & sanitatem corporis &c. exteriora denique, ut famam, divitias &c. Ordo charitatis supra relatus postulat, ut post Deum (de cujus dilectione jam supra egimus) quisq̄; primò seipsum diligat quoad bonà spiritualia; deinde proximum quoad eadem bona spiritualia; postea seipsum, quoad bona corporalia; & exinde proximum, quoad eadem bona corporalia; & sic deinceps seipsum & proximum, quoad alia bona exteriora. Ita S. Th. per totã q. 26. ubi id fusè explicat.

Vnde sequitur. n. nunquam licitum esse cuiusvis bonaliis procurandi prætextu spirituales aliquam animæ saluturam per peccatum quantumvis exiguum deliberatè incurrere: *Quid enim prodest homini (ut ait Christus Dominus S. Matth. 16.) Si universum mundum lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur; & cap. 22. ponit dilectionem sui ipsius, tanquam regulam & normam dilectionis proximi: Diliges proximum tuum sicut te ipsum; regula autè* (ut

(ut docet S. Th. a. 4.) prior & potior est quam regulatum.

Sequitur 2. quoad alia bona corporalia, & exteriora ceteris paribus, unum quemque debere magis se ipsum diligere quam proximum: unde (ut ait S. Aug. lib. de mendacio. c. 6.) *Si quis exponat vitam corporalem propriam pro vita corporali alterius, tam non diligit proximum sicut ipsum, sed plusquam se ipsum: quod (ut postea subiungit) sua doctrina regulam excedit.* Non est tamen contra hunc charitatis ordinem, si quis ex motu alicujus virtutis vitam propriam pro tuenda amici vitam exponeret, quod à S. Hieron. in cap. 7. Mich. & S. Ambr. lib. 3. de officijs cap. 11. tanquam honestæ & perfectæ amicitie officium commendatur; & à fortiori posset, imò aliquando deberet quis pro salute temporali communitatis suæ, puta civitatis aut patriæ, vitam, & alia bona exteriora exponere: cum rationis ordo postulat, ut pars pro suo toto periclitetur,

Sequitur 3. si de bonis diversi generis agatur, tunc bonum spirituale proximi, bono nostro corporali aut temporali præferendum esse, ac proinde proximo versantia extrema necessitate spirituali, etiam cum certo propria vitæ periculo, succurrendum esse; dummodo tamen probabilis spes iuvandi proximum effulgeat. Ita S. Th. quest. 44. art. ult. ad 2. unde S. Ioannes epist. 1. cap. 3. *Et nos debemus, inquit, pro fratribus animas ponere.*

Et in extrema quidem ac moraliter insuperabili necessitate spirituali tenetur quilibet Christianus hunc charitatis ordinem servare, ut ex antè dictis constat, & etiam docet S. Aug. & post illum communiter omnes Theologi: pastores autem, & ij quibus animarum cura incumbit, subditis suis, non solum in extrema, sed etiam in gravi necessitate constitutis succurrere debent, etiam cum propria vitæ periculo, ut fusius docet & probat variisque exemplis illustrat Greg. à Valentia disp. 3. qu. 4. de ord. christ. pu. 4.

Quod autem spectat ad ordinem charitatis in proximorum

morum dilectione seruandum, certum est in primis, quotiescunque agitur de auxilio præstando in extrema vel graui necessitate corporali alicuius, ordinem charitatis postulare, ut personas nobis secundum carnem magis coniunctis præferamus: unde sequitur patrem & matrem aliis omnibus esse præferendos; exinde uxorem; postea filios; fratres alios consanguineos, pro ut quisque illorum nobis secundum carnem coniunctior existit; ut docet S. Th. art. 8, & sequent. & post illum Isamb. tract. de char. disp. ult. art. 2.

Quod si fiat comparatio eorum, qui secundum spiritum nobis coniuncti sunt; quamvis variz sint Doctorum sententiz, nec satis dilucidè constet quamam super hac quaestione fuerit mens S. Doctoris, probabilissima tamen nobis videtur eorum sententia, qui asserunt quòd, quamuis absolute loquendo illi, qui sunt meliores & sanctiores, aliis minùs bonis & sanctis obiectiue magis diligere debeant, id est amore approbationis & complacentiz, quo illorum virtutem & sanctitatem magis æstimamus & amemus; appetitiue tamen eos qui nobis secundum carnem propinquiores sunt, magis diligere debemus iis, qui nobis spiritualiter tantum sunt coniuncti. Ita Rich. Bannes, & alii quos citat & sequitur Isamb. supra.

Quod tamen non obstat, quin amicum vel benefactorem insignem præferre interdum liceat alicuius consanguineis, ut post Dominicum Bannem docet Valentia sup. pu. 5. fieri etiam potest, ut aliquando cause aliquæ rationi maxime consentaneæ occurrant, ob quas ordo charitatis supra relatus licitè ac honestè inuerti possit ut expresse docet S. Thom. quest. 32. a9. c. g. in fauorem personæ bono publico maximè utilis;